

Borbíró Bíborka-Családi idill

eljött már karácsony

aranydió az ágon

apa fekszik az ágyon

meztelen

részegen

a hó már esik

anya a lányát lesi

mikor is eshet neki

apró hiba miatt

mézeskalács az asztalon

fojtogatóan édes

a karácsonyfa fényes

ágai bevilágítják a szobát

a gyermek mormol egy fohászt

ékest

macijának boldog karácsonyt kívánva

A Nap vagy te...

a Nap vagy te

s én a

Napra forgó

napraforgó

kár,

hogy a sötét felhők

eltakarnak

(hol vagy? merre forduljak?)

eső lesz –

könnyeim hullnak

Szilánk

az Isten se használt vonalzót
amikor teremtett
ezért vagyok én mindig olyan görbe
pedig ki is húzhatnám magam
de fájnak ezek a hétfők, meg keddek
a vasárnapok is
keresem az okokat
megtömtek hittel, és zokogok, ha elveszik tőlem
azt hittem, egyszer elég leszek valakinek
csinálni kéne valamit, hogy azt mondhassam, jó vagyok
béna amúgy ez a vers
csak mondatokat halmozok össze-vissza, és
várom, hogy valaki megértsen
egyszer amúgy ez be is jöhet
max nem

Vész

a vész
nem vész el
az ésszel.
de most
elmész,
el.
ezt emészd fel.
elmos
a part.
bevarrt.
varrt, nem várt.
elvált,
hogy elvált
a két fél,
és most
mindkét fél
fél
hogy a magány
nem vagány
de vágány
és vág ám
a szívbe
nagy ívbe
ír be
ír ki
nyír ki
bírd ki